

μέ την υπόθεση του Ντρεφους, κι' αυτούς τους δεκα-
τρείς ο Ψυχάρης θα τους έπερνε.

Η σχολή των «Ανωτέρων Σπουδών» (Hautes Etudes) που διδάσκει Ισα με τώρα και που διδάσκει ακόμα ο Ψυχάρης, είναι κατάσταση επιστημονικό που απ' όλα τα καταστήματα ίσως έχει το μεγαλύτερο τόνωμα, τη μεγαλύτερη πέραση στην Ευρώπη. Μα' έδω στη Γαλλία οι «Ανατολικές γλώσσες» θεωρούνται για προβιβάσιμό. Είναι το κατάστημα πιο αρχαίο κι' ο μιστός μεγαλύτερος. Τις «Ανώτερες σπουδές» τις έχουν λίγο για κατάστημα μεταβατικό.

Αμα θελήσει τώρα ο Ψυχάρης να γράψει τίποτες επιστημονικό βιβλίο ή έργο, παίρνει εύκολα κι' άλλο προβιβασμό: Γίνεται υποψήφιος κι' ύστερα μέλος της 'Ακαδημίας, που βαθμός ανώτερος δεν υπάρχει.

Το έναρκτηριο μάθημα του έγινε το περασμένο Σεββαστο κι' επέτυχε πολύ, παρ'όλαυ. Είχαν κι' ο αρχιμαντρίτης μας, ο κ. Πορφύριος Λογοθέτης, κι' ο κ. Κ. Ξένος κι' άλλοι δικοί μας. Ο πρόεδρος μας είτανε άρρωστος και δεν μπόρεσε να έρθει. Θέλησαν να έρθουν και μερικοί Έλληνες σπουδαστές, μα καλύτερα που δεν ήρθαν γιατί —δεν σου το κρύβω— θα ντροπιάζαν την Ελλάδα, αφού είχαν σκοπό να ποδοκροτήσουν σε μια τέτοια επίσημη περίπτωση που έτιμιότανε ή πατριδα μας στο πρόσωπο ενός εκλεχτού πατριώτη μας. Τα καμμένα τα παιδιά! Και στα Παρίσια ακόμα μέσα δεν κατορθώνουν να βγάλουν από την ψυχή τους τη μούχλα του δασκαλισμού! Τα πατριωτάκια μας αυτά —αχ! ματώνει η ψυχή μου που σου τα γράφω!— θέλησαν να κάνουν και κάτι άλλο πιο ρεζίλι. Θέλησαν να διαμαρτυρηθούν στον Υπουργό της Παιδείας —τον Γάλλο, παρ'όλαυ!— και στη Βουλή —όχι τη Ρωμεική!— και ν' απαιτήσουν να μη διοριστεί ο Ψυχάρης καθηγητής γιατί... δεν ξέρει τα ελληνικά! Δεν τόκαναν εύτυχως κι' αυτό, κι' έτσι σωθήκαμε από το μεγάλο ρεζίλι.

Αυτές οι πληροφορίες σε φτάνουν. Έκείνο που θέλω να σου πω, για να τελειώνω, είναι πως αν έλειπε ο δασκαλισμός από τη μέση, το φοβερό αυτό σαράκι που τρώει την Ελλάδα, θα τη γιορταζαμε σήμερα όλοι οι Ρωμιοί για εθνικό θρίαμβο την καινούργια αυτή επιτυχία του μεγάλου επιστήμονα και του μεγάλου πατριώτη.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

προσκυνήσει. Αμέσως λοιπόν έβγαλε από το ταγάρι του πολλές πιάτες κι' όσα πουλιά είχε πιάσει κι' αυτά για το δείπνο τα έτοιμαζαν. Ξανάπιασαν κρασί κι' άναψαν πάλι φωτιά, κι' έπειδή γλήγορα νύχτωσε, ξανάκαθισαν στο τραπέζι. Κ' ύστερα αφού είπαν παραμύθια και τραγουδήσαν, πήγαιναν για ύπνο, ή Χλόη με τη μητέρα της κι' ο Δρύαντας με το Δάφνη. Κ' ή Χλόη τίποτις άλλο δε σκέφτονταν πια ότι την άλλη μέρα θα ιδεί το Δάφνη. Κι' ο Δάφνης μάταιη εύχαριστηση δοκίμαζε, γιατί νόμιζε, πως εύχαριστηση ήταν να κοιμηθεί με τον πατέρα της Χλόης, κι' έτσι τον άγκαλιαζε και τότε γλυκοφιλούσε πολλές φορές, έπειδή όνειρεύονταν πως όλα αυτά τα κάνει της Χλόης.

ΣΤ' Κι' άμα ξημέρωσε, έκανε κύο τρομερό κι' ο βορρς τάραιγεν όλα. Κ' εκείνοι αφού σηκώθηκαν, κάνουν θυσία στο Διόνυσο κριάρι χρονιάτικο, κι' αφού άναψαν μεγάλη φωτιά, έτοιμαζαν το φαί. Κ' ενώ λοιπόν ή Νάπη ζύμονε κι' ο Δρύαντας έψηνε ο κριάρι, βρίσκοντας εύκαιρά ο Δάφνης κι' ή Χλόη βγήκαν έξω από τη στένη όπου ήταν ο κισός, κι' αφού έστησαν πάλι βρόχια κι' έφτιασαν ξόβεργα, έπιασαν όχι λίγα πουλιά. Μα' και δοκίμαζαν από φιλική αδιάκοπη γλύκα κι' έλεγαν γλυκοκουβέντες:

—Για σένα ήρθα Χλόη.

—Τό ξέρω, Δάφνη.

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Για την Ελλάδα Δρ. 10.—Για το Έξωτερικό φρ. χρ. 10

10 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κδόκια της Πλατείας Συντάγματος, Ομονοίας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τριχοδρόμου (Οφθαλμιατρείο) Σταθμού ύπογειου Σιδηροδρόμου (Ομόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή (Πλατεία Στουρνάρα, Έξάρχεια) και στο βιβλιοπωλείο «Εστίας» Γ. Κολάρου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά κι' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΜΕΡΙΚΟΙ

άριθμοι εύλωττώτατοι, παρμένοι από μια άγρευση του κ. Λεβίδη, θα σας πείσουν πως και μ' όλους τους λόγους και τα ταξίδια και τα πατριωτικά τσιμπούσια του κ. Καζάκη, δεν είμαστε άξιοι να πάρουμε τη Μακεδονία.

Ακούστε λοιπόν. Από τις 24 του Δεκέμβρη 1902 Ισα με τις 20 του Νοέμβρη 1903, άπάνου σ' ένα χρόνο παρ' λίγες μέρες δηλαδή, έπ' 135 πρωτοδικών έγιναν 75 μεταθέσεις, έπ' 23 προέδρων πρωτοδικών έγιναν 26 μεταθέσεις, έπ' 21 έφετών έγιναν 44 μεταθέσεις, έπ' 26 εισαγγελέων έγιναν 61 μεταθέσεις και έπ' 31 γραμματέων πρωτοδικών και έφετών έγιναν 70 μεταβολές.

—Για σένα σκοτώνω τα κακόμοιρα κοτσύφια. Πού λοιπόν θα καταντήσω για σένα; Να με θυμάσαι.

—Σε θυμάμαι μα τις νύμφες, που σ' όρκιστηκα κάποτε σ' εκείνο το σπήλιο, που θα πζαμε μόλις το χιόνι λυώσει.

—Μα είναι πολύ, Χλόη, και φοβόμαι μήπως έγω πριν απ' αυτό λυώσω.

—Μη φοβάσαι, Δάφνη. καυτερός είν' ο ήλιος.

—Αμπότες να ήταν τόσο καυτερός, όσο ή φωτιά που καίει την καρδιά μου.

—Αστείεύσαι κοροϊδεύοντάς με.

—Όχι, μα τις γίδες, που σύ με διάταξες να σ' όρκιστώ.

Ζ' Αφού αυτά άποκρίθηκε στο Δάφνη ή Χλόη σαν άντ'αλος, κι' έπειδή τους φώναζεν ή Νάπη, μπήκαν πάλι μέσα, πολύ περισσότερο από το χθεσινό κυνηγι φέροντας. Κι' άμα έχυσαν κρασί για τιμή του Διόνυσου, έρωσαν έχοντας με κισό στεφανωμένα τα κεφάλια. Κι' όταν ήταν ώρα, άλαλάζοντας και φωνάζοντας «στο καλό» ξεπροβόδιζαν το Δάφνη, αφού του γέμισαν το ταγάρι κρέατα και ψωμιά· τούδωκαν και τις φάσεις και τις τσίγες να της πάει του Λάμωνα και της Μυρτάλης, γιατί αυτοί θα κυνηγούσαν άλλες όσο θα βάζεταγε ο χειμώνας και θα ήταν κισός. Κ' εκείνος έφευγε, αφού τους φίλησε πρώτ' από τη Χλόη για να

Μελετήστε τους άριθμούς αυτούς καλά. Λογαριάστε, όσες μεταβολές έγιναν στους άλλους κλάδους της ύπερεσίας άπάνου στο ίδιο χρονικό διάστημα. Σκεφτήτε πόσα και πόσα κοτσίζουν στο δημόσιο ταμείο τ' άκούσια αυτά ταξίδια των υπαλλήλων, κι' έπειτα πέτε μας αν έχη δικαίωμα και μια πεντάρα μονάχα να πάρη με καινούργιους φόρους από το λαό ή Κυβέρνηση—δεν μιλάμε μονάχα για τη σημερινή μα γενικά, για κάθε Κυβέρνηση—αφού την πεντάρα αυτή θα την ξοδιάση για να παχαίνει το κόμμα της και για να τυραγνάει τους φτωχούς ραγιάδες της, τους υπαλλήλους.

—Με τί μούτρα ζητάμε να πάρουμε και τη Μακεδονία; μάς έγραφε ένας άληθινός πατριώτης προχτές. Για να φέρουμε και στους δυστυχισμένους εκείνους ανθρώπους την πανούκλα των παύσεων, των διορισμών και των μεταθέσεων;

Κι' ο σεβαστός μας φίλος είχε δίκιο μεγάλο. Ένα Έθνος που ληστεύει το λαό μόνο και μόνο για να πλερώνη όδοιπορικά έξοδα, δεν πρέπει ναχη πην άδιαντροπία να ζητάη και μεζέ Μακεδονίας, αφού Ισα με τώρα άπόδειξε πως δεν είναι ικανό να κρατήσει κείνα που τούδωσαν.

Για να έχουμε μούτρα να ζητάμε Μακεδονία, πρέπει πρώτα να βγάλουμε από το σβέρκο μας τη φοβερή ρουσφετοφάμπρικα, τη Βουλή, που ρουφάει σα βδέλλα όλο τον παρ' του κεντρικού ταμείου—όλο το αίμα, όλο τον ιδρώτα κι' όλα τα όνειρα του δυστυχισμένου αυτού λαού.

Ο κ. ΣΤΡΕΪΤ

Επρόσθεσε μια μεγάλη επιτυχία ακόμα στο τιμημένο ενεργητικό του με το καινούργιο λαχειοφόρο δάνειο, που δημοσιεύουμε τους όρους του στην τελευταία σελίδα. Μελετήστε τους και θα πεισθήτε άμέσως πως ο σεβαστός διοικητής της Έθνικής Τραπέζης φροντίζει όχι μονάχα για το πρώτο πιστωτικό μας ίδρυμα, που με τόση επιδεξιότητα και τόση νοικοκυρσούνη τό διευθύνει, αλλά και για τη φτωχολογία που τη συνειδίζει, με το δόλωμα του λαχείου, να φυλάη τις οικονομίες της και να φτιάνη περιουσία χωρίς να το καταλαβαίνει.

Η χαρά του θάτανε—τό ξέρουμε πολύ καλά

μείνει εκείνης το φίλημα άπειράχο. Μα κι' άλλες πολλές φορές ξαναπήγε μ' άλλους τρόπους· κι' έτσι ο χειμώνας δεν πέρασε γι' αυτούς δίχως έρωτα.

Η'. Κι' όταν πια άρχιζεν ή άνοιξη και το χιόνι έλυσε κι' ή γής φανερώνονταν και το χορτάρι έβγαίνει· κι' οι άλλοι βοσκοί έφεραν τα κοπάδια στη βοσκή και πρώτ' από όλους ή Χλόη κι' ο Δάφνης σά να δούλευαν σε μεγαλύτερο βοσκό. Αμέσως λοιπόν έτρεξαν στις νύμφες και στο σπήλιο· κι' από κει στον Πάνα και στον πεύκο· ύστερα στη βελανιδιά, όπου καθούμενοι και τα κοπάδια έβοσκαν και γλυκοφιλούσαν ο ένας τον άλλο. Ζήτησαν να βρουν και άνθια γιατί ήθελαν να στεφανώσουν τους θεούς· μα αυτά μόλις τα είχαν άνοίξει ο Ζέφυρος, που τάραιφε κι' ο ήλιος που τα ζέσταινε· κι' όμως βρέθηκαν και μενεξέδες και μαρούσια και γαλατσίδες κι' όσα ή άνοιξη πρωτοφέρει. Η Χλόη κι' ο Δάφνης άρμεξαν από γίδες κι' από μερικές προβατίνες το πρώτο γάλα και μ' αυτό ράντισαν τ' άγάλματα, ενώ τα στεφανώναν. Έπειτα έκαμαν άρχή και του σουρακιού σά να παρ'κινούσαν τ' άηδόνια για το λάλημα· κι' εκείνα άποκρινόντουσαν και μέσα στα βάρτα λίγο-λίγο τον Ίτη θρηνολογούσαν, σά να θυμόντουσαν το τραγούδι ύστερα από μακριά σιωπή.

(άκολουθεί)

αυτό—οι μεταχές νάπεφταν όχι στα χέρια των χρηματιστών, αλλά των εργατικών και των μικρονοικοκυραίων, αφού γι' αυτό τις έβαλε και τόσο φτηνά, εκατό δραχμές μονάχα. 'Αλλά γι' αυτό και μες θα θέλαμε νάνα διπλάσιος και τριπλάσιος ο αριθμός των μετοχών—κι' όχι 105,000 μονάχα—για να μπορέση περισσότερος κόσμος νάποχτήσει απ' αυτές και να βλογάη το σεβαστό όνομά του.

ΔΕΝ ΕΦΡΟΝΤΙΣΕ

Ο κ. Βούλτσος νάνακαλύψη το σκυλί που δάγκωσε το κοριτσάκι του κ. Ύπουργού της Δικαιοσύνης και τον ανάγκασαν να παραιτηθῇ.

Σωστό αυτό και δίκιο. Έτσι πρέπει να γίνεται πάντοτε και για όλους τους υπαλλήλους όταν λησμονούν να εκπληρώσουν το καθήκον τους. Μή μας πητε τώρα πως ο κ. Βούλτσος θάμενε ακλόνητος στη θέση του και δεν θα γινότανε καθόλου λόγος αν δεν ήταν στη μέση το κοριτσάκι του κ. Ύπουργού κι' αν το σκυλί έδάγκωνε κανέναν από μας ή από τα παιδιά μας. Αυτό δεν σημαίνει τίποτε. Παρκαλούμε μονάχα, έτσι για γούστο, τον κ. Ύπουργό να μας απαντήσει στην ακόλουθη ερώτηση:

—Όπως είχε την απαίτηση να παραιτηθῇ ο κ. Βούλτσος γιατί δεν έκανε το καθήκον του, θα είχε την ίδια απαίτηση κι' από τον εαυτό του αν λησμονούσε καμμιὰ φορά τα Ύπουργικά του καθήκοντα κι' άφινε την Δικαιοσύνη να δαγκώσει κανένα δυστυχισμένο πολίτη;

Βλέπετε, παίρνουμε τα πράγματα στα σοβαρά και μιλάμε για καθήκοντα σε τόπο που η εκπλήρωση του καθήκοντος θεωρείται για ήρωϊσμός και στεφανώνεται.

ΑΔΙΚΑ

Τάχει βαλμένα με τον κ. Μαλαντρίνο, τον μοναδικό μας παιδίατρο, η «Ακρόπολη». Και ξέρετε το γιατί; Συνεισισμένα πράγματα. Γιατί ο κ. Μαλαντρίνος είναι φίλος στενός του κ. Μερκούρη. Κ' επειδή η «Ακρόπολη» τάχει χαλασμένα με τον κ. Μερκούρη, θα πῇ πως κι' ο κ. Μαλαντρίνος δεν είναι κατάλληλος να διορίστῃ καθηγητής στο Πανεπιστήμιο.

Τα αιώνια προσωπικά κ' εδώ. Κ' έπειτα έχουν την απαίτηση οι εφημερίδες μας να φωνάζουν πως μορφώνουν την κοινή γνώμη.

ΣΤΗ ΣΑΛΑ

του κ. Μουχλίδη μίλησε την περασμένη Κυριακή ο

κ. Γρ. Ξενόπουλος για τον εαυτό του και για τους μαλλιαρούς. Για τον εαυτό του είπε πως δεν είναι τίποτε, αφού μαλλιαρό τον λένε—δικά του λόγια αυτά—και μαλλιαρός δεν είναι, της καθαρεύουσας τον λένε και της καθαρεύουσας δεν είναι, άνεμόμυλο φιλολογικό τον λένε, και άνεμόμυλος δεν είναι. Τι είναι;

Την άπάντηση δεν του την έδωσε η σάλα. Του την έδωσε ο Βουτιερίδης στο 78 φύλλο του «Νουμά» (α' Ένα γράμμα για τον κ. Ξενόπουλο). 'Ας είναι επί τέλους, κι' αν είναι ο κ. Ξενόπουλος. Να δούμε τώρα τι είναι και οι Μαλλιαροί, κατά τον Μουχλίδειον άγορητήν. Μαλλιαρώσουν λοιπόν, κατά τη φωτεινή του γνώμη, είναι «ή προσπάθεια προς δημιουργίαν έργων άνωτέρου είδους άποτυχούσας».

Σύμφωνα με τον φοβερόν αυτόν όρισμό του η διάλεξη του ήταν μαλλιαρωτάτη, αφού ήταν άποτυχημένη άπόπειρα να ξεμπλέξη τα μαλλιά της μαλλιαρώσουν. Μιά έπερώτηση ενός κοινοβουλευτικού λογίου—του κ. Παπαντωνίου, θαρρούμε, που γράφει και τα επίσημα πραχτικά της Βουλής—με την όποιαν φανερώνατε πως έργα έπιτυχεμένα τα λέμε μαλλιαρά, άναποδογύρισε τον όρισμό του και τον έκανε να σημαίνη πως: «Μαλλιαρώσουν είναι άπόπειρα προς άνέυρεση μορφωμένων άνγνωστών και άκροατών άποτυχούσας».

Ο δεύτερος όρισμός που είναι και σωστότερος μας έξηγάει πως βρίσκονται άκροατές να χειροκροτούν τους διαφόρους κ. κ. Ξενοπούλους όταν τους φουσκώνουν με άνοησίες και με ψευτιές, και να μη πειθαίνουν στα γέλια, όταν βλέπουν τον κ. Μουχλίδη να κάθεται με πόζα προέδρου Γαλλικής 'Ακαδημίας το λιγώτερο στο καρυδίνο και Παναθηναϊκό γραφείο του και να δέχεται κατάκέφαλα την λεκάνη της σοφίας που άδειάζουν μέσα στη σάλα του κάθε τόσο οι διάφοροι έπίσημοι αντιπρόσωποι της φιλολογικής μούχλας.

Να κ' ένα παράδειγμα άδιάσειστο από τη διάλεξη του κ. Ξενόπουλου, που τη θαύμασε κ' η «Έστία»: 'Ο υπέροχος έγινε πέροχος από τους μαλλιαρούς. Ύπέροχος—πέροχος—πέροχος—πέροχος.

Αυτό λέγεται φιλολογική εύσυνεδησία. Πέροχο τον υπέροχο ούτε τον είπε, ούτε τον έγραψε κανένας ίσα με σήμερα. Πέροχος είναι μονάχα ο κ. Ξενόπουλος και για πέροχο τον έθαύμασαν και τον χειροκρότησαν οι δυο πέροχοι κ. κ. Χατζιδάκις και Κλέωνας Ραγκαβής που παρευρέθηκαν εκεί για να έπισημοποιήσουν με την παρουσία τους τη φιλολογική ψευτιά ο ένας και την λογοτεχνική άνοησία ο δεύτερος.

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

Ρόδα κι' άνθους δε σὰς ζητᾷ ἡ παρθενία, ποῦ μένει
Γιὰ πάντα ἐδῶ ἀνερώτευτη μὲ τὸν καημὸ τῆς νεότητος·
Τὶ νὰ τὰ κάνει τ' ἀνθη σὰς ἡ χάρη ἡ πεθαμένη;
Μόνον ἓνα δάκρυ σὰς ζητᾷ ἀγνὸ σὰν τ' ὄνειρό της.

H.

ΑΚΟΥΣΑΜΕ

Πὼς μερικοὶ μας δημοσιογράφοι, ἅμα ἔκουσαν τὰ κατορθώματα τοῦ Μικάδου, τοῦ τηλεγράφου
«Τοῖα ἡ ἐὼα αἰεὶ, ὦ νῆε Έῶας».

Πὼς ὁ Κλαῖων Ραγκαβῆς χαρακτηρίσε ἄτεχνο τὸ στίχο ἐπειδὴ ἔχει δυὸ σύμφωνα.

Πὼς ἰδανικὸ καὶ τέλειο εἶναι τὸ κλάμα τῶν μωρῶν ποῦ δὲν ἔχει σύμφωνα καθόλου.

Πὼς όταν μεγαλώσεις, κατορθώνεις τὸ τέλειο, ἂν ἀπαγγέλεις μὲ μιὰ καφετὴ πατάτα στὸ στόμα σου.

Πὼς ὁ Δροσίνης θὰ παρουσιάσει καινούργια στατιστικὰ στὸ Συνέδριο.

Πὼς τὸ Συνέδριο θὰ οκοτίσει.

Πὼς τὸ Συνέδριο θ' ἀποφασίσει στὸ ἐξῆς τὰ στατιστικὰ τοῦ Δροσίνη νὰ λέγονται Σατιστικὰ.

Πὼς ὁ Αἰγινήτης χαρακτηρίσε τὸν τίτλο τοῦ ἄρθρου «'Ονισσα καὶ Χατζιδάκις» ὡς λογοκλοπία.

Πὼς εἶναι παρμένος ὁ τίτλος ἀπὸ τὴν 'Αστρονομία ΦλαμμαριΟΝΟΣ—Αἰγινήτου.

Πὼς ὁ Έφταλιώτης, ἅμα διάβασε τὰ «Νανουρίσματα» τοῦ Κώστα Σ. Γ. εἶπε «'Ορίστε ἄλλο ἓνα κεφάλι στὴ Λαερναία Έδρα».

Πὼς ὁ Νουμάς θὰ μᾶς παρουσιάξῃ κάθε βδομάδα ἀπὸ ἓνα καινούργιο τέτοιο κεφάλι.

Πὼς οἱ ἀντιμαλλιαροὶ δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ λέγονται Κασιδιάρχοι.

Πὼς προτιμοῦν τ' ὄνομα «Σπανοί».

Πὼς ὁ λόγος εἶναι ἐπειδὴ τὰ ἔργα τους εἶναι τόσο σπάνια.

Πὼς ὁ Μιστριώτης συχνὰ ὀνειρεύεται τὸν Μπενή-Ψάλλη.

Πὼς βλέπει τὸν κ. Εἰσαγγελέα σὰ νὰ παίζει κλωτσοσκοῦφι μὲ κόκκινη σκούφια.

Πὼς ὁ Χατζιδάκις προσκάλεσε τὸν Πάλλη σὲ μονομαχία.

Πὼς ἡ μονομαχία θὰ γίνῃ μὲ πάλλες ἀρβανίτικες.

ΓΛΩΣΣΙΤΣΑ

3) ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΥΦΛΑ

(συνέχεια)

Z.

Τὸ πρωτὶ, ὕστερ' ἀπὸ τὴν Έκκλησίαν, ἓνας φίλος τοῦ παπᾶ εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ θυμῇ πὼς ὁ αἰδεσιμώτατος ἐδῶ καὶ τόσες μέρες, ἔπινε νερὸ μόνε καὶ τῶστεϊλε ἓνα χιλιάριχο μωσχάτο κρασί. Πῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν χαρὰ τοῦ ὁ καημένος ὁ Παπασπύρος, ἅμα εἶδε ἓνα τέτοιο κελεπούρι, καὶ εἶπε χίλιες εὐχὲς γιὰ τὸ φίλο τοῦ τὸ Θύμιο, ποῦ τοῦ τῶστεϊλε. Τρίβοντας ὕστερο τὰ χέρια τοῦ ἀπὸ τὴν χαρὰ τοῦ:

— Ξέρεις τί λέω, παπαδιά; λέει στὴ συβία του.

— Τί πρᾶμα; τ' ἀπολογιέται ἐκεῖνη.

— Όπως τὸ καλὸ τὸ φαί θέλει καλὸ κρασί, ἔτσι καὶ τὸ καλὸ τὸ κρασί θέλει καλὸ φαί. Λοιπὸν νὰ σράξης τὸν ἓνα τὸν πέτεινο σήμερο, καὶ νὰ τὸν μαερέψῃς μὲ ρίζι. Ξέρεις πλεῖα ἐσύ! Τὸ ζουμι ἄς εἶναι λιγώτερο καὶ τὸ βοῦτυρο κομματάκι παραπάνω.

— Καλά, καλά.

— Μὰ γιὰ νὰ σοῦ πῶ. Βλέπω πὼς κρένεις ἀκόμα χωρίς καρδιά. Έννοια σου ὅμως, καὶ σήμερο μὲ τὸ μωσχάτο τὸ κρασί θὰ τὰ σιάξωμε, καὶ θὰ τὰ σιάξωμε μὲ τρόπο ποῦ νὰ μὴ τὰ ξαναχαλάσωμε.

Τὸ φαί στὴν ὥρα τοῦ ἦταν γενομένο, καθὼς τὸ 'χε παραγγείλει ὁ παπᾶς, καὶ ἀφοῦ ἐτοιμάστηκαν ὅλα, κάθισε ὁ ἓνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο. Γιὰ τὸ κρασί ὅμως, ἐπειδὴ ἡ τσούτρα εἶχε στεγνώσει κ' ἔτρεχε, ἡ παπαδιά ἔβαλε ἓνα ποτήρι στὸ τραπέζι.

— Μὰ δὲν εἶπαμε νὰ βάλῃς ἓνα ποτήρι μονάχα, παπαδιά μου, τῆς λέει ὁ συβίος της.

— Ἀμ πόσα νὰ βάλω, χίλια;

— Οὔτε χίλια, οὔτε πεντακόσια, θὰ βάλῃς μονάχα δυὸ, ὅσοι εἴμεστε δηλαδή. Καὶ μὲ ἓνα πίνουμε, ἀλλὰ ἐγὼ θέλω νὰ κάμωμε καὶ τόκα.

— Έμένα δὲ μοῦ χρειάζεται κρασί, δὲ θέλω.

— Έγὼ ὅμως θέλω νὰ πῆξ, καὶ ἀφοῦ τὸ θέλω ἐγὼ, πρέπει νὰ τὸ κάμῃς. Δὲ μοῦ καυχῆστηκες ἐχτές πὼς, ὅ,τι

σοῦ πῶ, δὲ λὲς ὅχι;

— Δὲν πίνω, γιατί δὲν τὸ 'χω μαθημένο καὶ θὰ μὲ ζαλίσῃ.

— Αυτό εἶναι τέτοιο κρασί, ποῦ, ὅχι μόνε δὲ ζαλίζει ἀλλὰ καὶ ξεζαλίζει. Έσένα μάλιστα θὰ σ' ὤφελῃ καὶ στὴ λιγοῦρα, κι ἀπὸ τώρα κ' ὕστερα ν' ἀρχινήσης νὰ πίνῃς ταχτικά. Θὰ μοῦ πῆς πὼς δὲν ἔχομε τὸ ξέρω, μὰ ὕστερ' ἀπὸ κᾶνα δυὸ μέρες θὰ πᾶω νὰ φέρω, κ' ἐννοια σου.

Εἰν' ἀλήθεια πὼς ὁ παπᾶς καὶ πολὺ, πολὺ δὲν τὸ θελε ἡ καρδιά του, ὕστερ' ἀπὸ 'να τόσο ραμαζάνι, νὰ 'χῃ καὶ σύντροφον σ' ἓνα μόνε χιλιάριχο, κι ἄς ἦταν κ' ἡ παπαδιά ὁ σύντροφος αὐτός, ὅμως ἤθελε νὰ ψαρέψῃ τὴν παπαδιά γιὰ τὴ δουλειὰ ποῦ ἔζομε. Κι αὐτὴ ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ νάζα καὶ καμώματα ποσκέφτηκε νὰ πιῇ λίγο ἀλλὰ καὶ νὰ κάμῃ τὸν κόπο νὰ κερᾷ κιόλας.

Νὰ μὴ τὰ πολυλογούμε, ὕστερ' ἀπὸ τέσσερες—πέντε βοῦκες ἦρθε κ' ἡ ἀράδα τοῦ κρασιοῦ.

— Έλα, παπαδιά, τῆς λέει, βάλε νὰ πιούμε, γιατί μοῦ σκάλωσε ἡ βοῦκα στὸ λαιμό. Βάνε σὲ μιὰ μικρὴ μπουτίλια, γιατί τὸ χιλιάριχο δὲ συγυρίζεται.

Ἡ παπαδιά λοιπὸν πῆρε τὸ κρασί κι' ἀρχίνησε νὰ κερνᾷ. Έφραξε τὸ στόμα τῆς μπουτίλιας μὲ τὸ μεγάλο τὸ δάχτυλο, καθὼς κάμουν οἱ κάπηλοι, κ' ἔχυσε πρῶτα